17-літній Ігор Меліхов здобув Гран-прі в Румунії

Знай наших!

Одинадцятикласник Чернігівської спеціалізованої загальноосвітньої школи № 1 із поглибленим вивченням іноземних мов Ігор МЕЛІХОВ здобув найвищу нагороду – Гран-прі, золоту медаль і тисячу доларів на світовому фіналі престижного міжнародного конкурсу з IT-технологій та робототехніки «Infomatrix-2018», котрий нещодавно відбувся у столиці Румунії – Бухаресті. Конкурс проводився вже 18-й рік поспіль, однак уперше головну нагороду отримав громадянин України.

Анна Замура, Ігор Меліхов і Павло Шкаєв з нагородами

В «Infomatrix-2018» узяли участь конкурсанти з 43-х держав, які представили 339 проектів. У нашій команді було 13 учасників із різних областей країни, що вдало пройшли всеукраїнський відбір на цей конкурс. Вони вибороли 11 медалей: дві золоті, дві срібні та сім бронзових.

Ігореві Меліхову взагалі не було рівних у номінації «Програмування». Днями ми зустрілися зі щасливим переможцем.

– Ігоре, вітаю з успіхом! Скільки років займаєтеся програмуванням?

– Зацікавився наприкінці сьомого класу (взагалі, любов до техніки у мене – від тата) і невдовзі зрозумів, що це – справді моє, – усміхається юнак. – Відтоді програмування – можна сказати, спосіб мого життя. Присвячую цій справі майже весь вільний час.

– А як потрапили до Бухареста?

– Щиро вдячний чудовій учительці інформатики нашої школи Анні Володимирівні Лемешовець. Вона допомагає мені знайти цікаві конкурси. Власне, програми я пишу сам, прагну постійно самовдосконалюватися. Але підтримка досвідченого педагога дуже потрібна. Отож я пройшов відбір у рамках програми «Екософт» на конкурс у Румунії. Сам конкурс у Бухаресті тривав три дні, і його організація була на дуже високому та сучасному рівні.

Учасники змагалися в різних номінаціях: «Програмування», «Комп'ютерне мистецтво», «Апаратне управління» й «Короткометражний фільм», а також – у семи номінаціях, пов'язаних зі змаганнями роботів… Делегація України була представлена школярами з Чернігова, Києва, Дніпра, Житомира, Одеси, Тарутиного та Кам'янця-Подільського. Взагалі, я дуже задоволений результатом. І справа навіть не в тому, що одержав головний приз. Мені надзвичайно сподобалася атмосфера змагань. Зокрема, серед усіх учасників з України був такий прекрасний, дивовижний командний дух! Ми щиро вболівали одне за одного, підтримували. А ще – багато спілкувалися, тож я дізнався немало нового та цікавого. З'явилися чудові друзі й нові ідеї.

– Що ви особисто представили на цьому конкурсі?

– Програму «Моди для Майнкрафт». Це популярна відеогра. Проте вона не завжди цікава, особливо професіоналам, які грають постійно. Отож я запропонував нові модифікації – програмки, що змінюють гру, роблять її значно привабливішою. Нині ми прагнемо, аби ці напрацювання застосовувалися в системі української освіти, зокрема у школах. Це цілком можна здійснити, і учням буде краще та легше займатися програмуванням. Я вже провів чотири уроки в дев'ятих класах нашої школи – результат позитивний. 80 відсотків дітей сказали, що це – значно цікавіше.

– А в інших країнах ці ідеї можна втілити?

– Так, звісно. Мої розробки вже належно захищені. Є публікації.

– Директорка школи № 1 Ольга Шелест уже розповіла мені, що ви гарно навчаєтеся й маєте успіхи з різних предметів: фізики, математики, хімії, біології, англійської та французької мов, перемагали на олімпіадах. Невдовзі закінчите школу. Визначилися, куди вступатимете?

– До Чернігівського національного технологічного університету. Планую і далі поглиблено займатися програмуванням, створювати нові програми й популяризувати те, що вже маю. У мене є три власні сайти, своя невеличка фірма #mineprogramming. Хочу розвиватися та приносити користь людям.

– Як на вашу перемогу відреагували однокласники?

– Вони вболівали за мене, тож тепер щиро радіють. У нас хороший клас, дружний. Ми поважаємо одне одного, допомагаємо. Кожній людині потрібна така підтримка, без цього – складно. Я її відчуваю. Дуже вдячний своїм батькам за величезну віру в мої сили. Моя мама – вчителька англійської мови в нашій школі. Завдяки їй я належно вивчив англійську.

– А це, знаю, конче необхідно для міжнародної діяльності – захисту своїх проектів, участі в різноманітних конкурсах, спілкування з друзями й колегами та партнерами за кордоном.

– Тато подарував мені любов до науки й техніки, він – інженер. Я дуже вдячний рідній школі, нашій директорці Ользі Олександрівні Шелест, усім педагогам і зокрема – вчительці фізики та інформатики Анні Володимирівні Лемешовець, моєму науковому керівникові й наставникові. Спасибі учасникам від України на цьому конкурсі, адже ми стали справжніми друзями з Анною Замурою з Дніпра та Павлом Шкаєвим із Житомира. А вчитель інформатики Житомирської ЗОШ № 17 Микола Дмитрович Тарасюк допомагав мені – як і своєму учневі.

Дякую всім колегам із #mineprogramming і найкращому другу Дмитрові Агібайлову, який ні на секунду не сумнівався, що я здобуду Гран-прі. І щире спасибі організаторам «Infomatrix» за такий конкурс та їхню велику роботу.

– А місцева влада вам допомогла?

– Допомогли депутат Чернігівської міської ради Інна Миколаївна Левченко та управління освіти міськради.

– Сформулюйте коротко, що привело вас до цієї перемоги?

– Знання англійської, впевненість у собі, адже «NIDE», мій проект, – це достойна програма, котра може використовуватися у школах для вивчення основ програмування. Представляючи цей проект на конкурсі, я говорив переконливо та емоційно, а не монотонно. А ще – командний дух. Узагалі, не треба боятися ламати стереотипи і змінюватися на краще. Це приносить не лише гроші, а й задоволення. Якщо справді вірити і наполегливо працювати, здійснюючи свою мрію, то немає нічого неможливого!

– Ігоре, програмування – це ваше життя. Однак, як-то кажуть, – не програмуванням єдиним…

– Так, звісно. У мене є дівчина. Захоплююся роком, 10 років граю на гітарі. Люблю читати фентезі. Можу позайматися з кубиком Рубіка… Тобто я – не якийсь нудний «зубрилко», а цілком нормальний юнак, котрий прагне повноцінного, активного, цікавого життя.

– Гаразд, от ви закінчите університет… А що далі? Де хочете жити і працювати?

– Я дуже люблю Україну й Чернігів, тому житиму та працюватиму тут.

Бесідував Сергій ДЗЮБА

Незабутні

14 травня, саме в день народження знаного українського письменника, літературного критика, перекладача, журналіста і громадського діяча Станіслава РЕП'ЯХА (1938-2012), у рамках засідання клубу «Краєзнавець» у Чернігівській ОУНБ ім. В. Г. Короленка відбувся літературний вечір «Лишаючи свій слід» з нагоди 80-річчя від дня народження цієї непересічної особистості.

А добра пам'ять житиме

Народився Станіслав Панасович у Глухові тодішньої Чернігівської області (нині – Сумщина), а дитинство провів у Макіївці Носівського району, яка була рідним селом його батьків. Саме Макіївку він вважав своєю малою батьківщиною.

Творчий шлях Станіслав Реп'ях розпочав іще в середині 50-х років XX ст. з Лосинівської районної газети «Ударний труд». 1957 року газета «Деснянська правда» опублікувала перші вірші Станіслава Панасовича. Того ж року він став студентом філологічного факультету Вінницького державного педагогічного інституту. 1965 року вийшла його перша авторська збірка «Твоїм іменем». Творчий доробок Станіслава Реп'яха – понад 50 книг поезії, прози, публіцистики, а також твори, до редагування яких він доклав свого таланту.

Яскравим променем мистецтва письменника є його перекладацька діяльність. Переклади з білоруської, чуваської, російської, болгарської, німецької мов дають змогу долучитися до кращих зразків художньої творчості інших народів. При цьому поезії самого Станіслава Панасовича перекладені дванадцятьма мовами.

З грудня 1976-го до вересня 2011 року Станіслав Реп'ях незмінно очолював Чернігівську обласну організацію письменників України. Це рекордний проміжок часу для такої відповідальної посади. Уся діяльність Станіслава Панасовича як керівника письменницької організації була націлена на просвітництво, на те, щоби його земляки читали якомога більше творів українських письменників. А установчі збори обласного осередку письменників відбулися в читальній залі ОУНБ ім. В. Г. Короленка, зв'язавши невидимою «ниткою» долі нашої бібліотеки й письменників Чернігівщини. Станіслав Реп'ях став нашим другом та однодумцем.

Письменницька й журналістська діяльність С. П. Реп'яха відзначена міжнародною літературною премією імені Григорія Сковороди «Сад Божественних пісень», літературною премією імені Володимира Сосюри, чуваською премією імені Михайла Сеспеля, міждержавною премією імені Бояна, чернігівськими обласними преміями імені Михайла Коцюбинського та імені Василя Блакитного, премією «Тріумф» імені Миколи Гоголя.

Не секрет, що Станіслав Панасович був не дуже здоровою людиною, останнім часом він хворів дуже тяжко, але працював, і вельми плідно. Помер письменник 29 червня 2012 року. У Чернігові на будинку, де він жив, відкрито меморіальну дошку.

У теплій та дружній атмосфері читальної зали ОУНБ ім. В. Г. Короленка шанувальники творчості і громадської діяльності Станіслава Реп'яха згадували його непересічний талант поета, письменника, редактора, публіциста і зрештою – доброї, порядної, чуйної людини. Щиро та відверто говорили про Станіслава Панасовича дослідниця його творчості, доцент Чернігівського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти ім. К. Д. Ушинського Тетяна Матюшкіна, Надзвичайний і Повноважний Посол України Петро Шаповал, письменники Олена Конечна, Михась Ткач, Олена Мамчич, Микола Лелюк, Михайло Сушко, директор літературно-меморіального музею-заповідника М. М. Коцюбинського Ігор Коцюбинський.

До творів Станіслава Реп'яха неодноразово зверталися і композитори. На підтвердження цієї тези звучали чудові пісні на його слова у виконанні чернігівського композитора Володимира Горленка й лауреатки літературно-мистецької премії ім. Дмитра Луценка Валентини Кушніренко з Мени.

Три роки до оксамитової революції… Цей період був насичений бурхливими подіями в політичному житті України. Станіслав Панасович бачив усе: непевність, протистояння прихильників різних партій, початок розшарування в суспільстві… І у нього боліла душа.

З того болю народився вірш «Не замикали наші предки хат…». Поет мав за мету нагадати українцям про найсвятіше – історичну пам'ять, пробудити в душах людей мудрість і вміння дивитися в майбутнє, аби зберегти для нащадків справжні національні скарби. Станіслав Панасович знав, наскільки небезпечне явище – спалахи ворожнечі, ненависті, відчуження через різницю в політичних поглядах. Звернувшись до історії, можна знайти чимало прикладів, коли на ґрунті таких от розбіжностей руйнувалися матеріальні й духовні цінності народу.

Аби відновити їх, потрібні були десятки років, а то й цілі століття. І першими помічниками в цьому ставали добро, щирість, відкритість, довіра, толерантність. Адже здавна відомо: один у полі не воїн. Перемогу можна здобути лише гуртом, долаючи будь-які труднощі «рука в руці, пліч-о-пліч». Саме до цього закликав Станіслав Реп'ях у своїй поезії «Не замикали наші предки хат…»

Емоційно, зі щемною тугою зустріли присутні фрагменти з теленарису Тетяни Миргородської «Чернігівщина в житті славетних» та ювілейної (2008 р.) радіопередачі Олександра Олійника. Адже на екрані був живий Станіслав Реп'ях, ми чули його розповідь та вірш у авторському виконанні.

У читальній залі бібліотеки було розгорнуто книжково-ілюстративну виставку «А добра пам'ять житиме», яку прокоментувала модератор заходу – бібліотекар відділу краєзнавства Олена Дорохова. Вона зауважила, що, за словами східного мудреця, життя подібне до коробки шоколадних цукерок. Ніколи не знаєш, що всередині. Саме так прожив Станіслав Панасович. Були злети й падіння, сумніви та надії. Але, за висловом великого Людвіга ван Бетховена, для людини з талантом і любов'ю до праці не існує перешкод. Таким у нашій пам'яті залишиться славетний чернігівець Станіслав Реп'ях.

Особистість

У Чернігівському обласному художньому музеї імені Г. П. Галагана відкрилася виставка дивовижних картин уродженця Камбоджі Ук Дара Чана, який вижив у непролазних джунглях, полюючи на тигрів, кобр та буйволів, і став відомим українським художником.

Переможець кобр

Нині мій мужній і талановитий співрозмовник – громадянин України, котра стала його другою Батьківщиною. Причому Ук Дара Чан – не тільки успішний митець, лауреат Міжнародної літературної премії імені Миколи Гоголя «Тріумф», академік Міжнародної літературно-мистецької Академії України, а й президент Київської обласної федерації тхеквондо та спортивного клубу «Нага», абсолютний чемпіон Європи серед ветеранів.

У ПЛЕМЕНІ ВВАЖАЛИ ЧАКЛУНОМ...

– Отже, вельмишановний пане Ук Дара Чан, ви народилися в Камбоджі, у відомій і заможній аристократичній родині…

– Авжеж. Знаєте, пане Сергію, як перекладається з кхмерської мови Дара Чан? Це – зірка й місяць. Адже кхмери здавна полюбляють давати дітям поетичні, милозвучні, образні імена. І дитинство моє було справді дуже щасливим. Я мав прекрасних та люблячих батьків і турботливу няню. У нас був чудовий будинок, а в гаражі стояло кілька «Мерседесів»…

– Ким був ваш тато?

– Військовим. Під час Другої світової війни батько воював з японцями, став генералом. Він служив в охороні короля Камбоджі. Втім, у квітні 1975-го наше життя повністю змінилося, адже, захопивши владу в Камбоджі, червоні кхмери влаштували жахливий та жорстокий терор проти власного народу. Пол Пот і його криваві сатрапи знищили майже половину населення держави!.. Такого геноциду взагалі не знала світова історія.

Спочатку мого батька призначили командиром дивізії на кордоні з В'єтнамом. А тоді ж тривала в'єтнамсько-американська війна. Часто американські бомби не потрапляли в ціль і падали на територію Камбоджі. То матуся рятувала мене, малого хлопчину, прикриваючи своїм тілом. А потім тата раптом викликали до столиці – Пномпеня – й дуже підступно, віроломно вбили пострілом у спину… Разом із іншими аристократичними сім'ями червоні кхмери вислали нашу родину (маму, сестричку та мене) в зовсім дикі, буквально непрохідні джунглі.

– На перевиховання?!

– На «перевиховання» в лапках… Тільки уявіть собі: моєю єдиною зброєю був ніж. Це все, що вони дозволили взяти з собою! Тоді мені виповнилося лише чотирнадцять років. Я був іще звичайним підлітком, однак уже мусив дбати про своїх рідних – матусю й сестру, бо ми потрапили просто в нелюдські умови.

– І як вам удалося вижити в отих нетрях?

– Сам дивуюся!.. Довкола ж були недружні племена, кожне з яких говорило по-своєму. Адже державної мови, кхмерської, вони не знали… А треба ж було з ними якось порозумітися. Звісно, ми були шоковані, розгублені, проте необхідно виживати у джунглях, іншого виходу просто не існувало! Тому я став снайпером, мисливцем. Мав арбалет і саморобний спис. Полював на буйволів, диких свиней, тигрів, кобр…

– Тобто стали і змієловом!

– Ну треба ж було щось їсти… Звісно, ми споживали й різне коріння. Але змії – то справжній делікатес!

– І яка ж кобра на смак?

– Навіть смачніша за курятину!.. А на ніч я щоразу розпалював багаття, щоби захиститися від звірів. У джунглях навчився плести мотузки з кори дерев, робити саморобні гамаки, які рятували від змій. Коли ще був не таким вправним і тільки опановував премудрості виживання в цих хащах, на мене напала кобра – завдовжки метрів із чотири…

– Величезна!

– А я тоді саме був узагалі без зброї, тож утікав щосили, неначе навіжений. Але змія вперто переслідувала мене… Вождь племені, побачивши оті дивовижні «перегони», спочатку щиросердно сміявся. Втім, коли я вже буквально вибивався з сил і ледь переводив подих, гукнув мені: «Тікай від кобри на пісок!» І справді, там ця потвора вже не змогла мене наздогнати, адже почала буксувати… А згодом один тамтешній мисливець порадив: «Ти, хлопче, перед кожним полюванням на кобру змащуй вістря стріли своєю слиною, змія її боїться». Я спробував – справді, кобри завмирали, неначе загіпнотизовані…

– Оце екстрим!

– Справжня школа виживання. Або стаєш вправним мисливцем, або гинеш… Я ту свою справу зрештою опанував – причому мені настільки таланило, що дехто навіть вважав мене чаклуном! Узагалі ж, із двадцяти аристократичних родин, примусово висланих у джунглі, вижили тільки три…

– Так тривало, доки режим червоних кхмерів упав?

– Ні, коли я підріс та змужнів, то пішов боротися із загарбниками з автоматом у руках. Воював, доки цей антилюдський режим не було повалено.

УСІМ СЕРЦЕМ ПОЛЮБИВ УКРАЇНУ-НЕНЬКУ!

– Потім ваша родина повернулася додому?

– Так, ми з мамою і сестрою повернулися до Пномпеня. Я дуже любив та хотів малювати. Тож за першої нагоди отримав можливість навчатися на факультеті графіки Королівської школи мистецтв.

– А як ви в Україну потрапили?

– Кращі випускники школи мали право продовжити навчання за кордоном. Так я став студентом Київського художнього інституту. І всім серцем полюбив Україну-неньку, яка мені дуже сподобалася. Тож вирішив жити і працювати тут.

– Де сьогодні мешкаєте?

– У Березані. Я – громадянин України. Викладаю живопис у тамтешній школі мистецтв. Моя дружина Світлана – українка. Вона працює директором цієї школи, викладає музику… У нас двоє дітей – Денис та Христина. Син обрав навчання в Національному університеті харчових технологій, а донька вирішила вивчати соціологію в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Діти розмовляють чистісінькою українською.

– Молодці!

– Спочатку, коли ми з дружиною ще навчалися та мешкали у студентському гуртожитку й народилася перша дитина, було нелегко… Виручало те, що я продавав свої картини на Андріївському узвозі.

– Тобто ці роботи користувалися попитом? А що саме ви зображували?

– Звісно, і давні кхмерські сюжети, й українські, які теж стали для мене вже рідними. Так відтоді й малюю!

– Тепер ви – відомий художник. Ваші картини прикрашають національні музеї та приватні колекції України, Англії, Німеччини, Австрії, Нідерландів, Росії, США, Сербії, Австралії, Нової Зеландії… Щиро любите й рідну Камбоджу, і свою другу Вітчизну – Україну. Мій приятель, знаний громадський діяч Юрій Косенко відгукується про вас як про справді патріотичну, високопрофесійну, порядну та обдаровану людину, яскраву особистість, котру шанують і в Березані, і в Києві. І я особисто чув такі відгуки: Ук Дара Чан – це викладач від Бога, гордість Березані. Адже практично всі ваші учні вступають до найкращих наших університетів!

– Дякую за добрі слова. Звісно, приємно, коли учні досягають успіхів.

– І не лише мистецьких. Ви очолюєте в Березані спортивний клуб «Нага».

– Нага – це така змія. Вона й на прапорі нашого клубу зображена. Адже це – кхмерський символ захисту і добра. Я навчаю молодь мистецтва тхеквондо. Ще я – керівник Київської обласної федерації тхеквондо. Це – чудово, що діти зайняті добрими справами, не роблять шкоди, не вчиняють злочинів, поводяться в житті мужньо та шляхетно. І це – головне. Серед вихованців нашого клубу вже сотні людей, котрі стали кваліфікованими фахівцями. І вони – щирі патріоти України. Мої вихованці ніколи не використають свою майстерність задля зла… Навпаки – вони ростуть порядними людьми.

– Ви й нині – в чудовій спортивній формі. Дивовижно стрибаєте через аж дев'ятьох спортсменів і голою п'ятою трощите товстелезні дошки! У Словенії стали абсолютним чемпіоном Європи серед ветеранів. Та й ваші вихованці вже мають вагомі досягнення, перемагаючи на всеукраїнських та міжнародних змаганнях, а дехто досягнув і європейських вершин.

– Бо я не можу залишити дітей на півдорозі. Прагну, щоби вони відбулися як особистості, відчули себе переможцями, набули впевненості у власних силах. Так, я віддаю свою камбоджійську душу українським дітям.

– Я чув, ви ще й чарівно співаєте. Завжди – душа компанії та майстерний оповідач анекдотів…

– Граю на гітарі, співаю українські й камбоджійські пісні, танцюю брейк…

– Яке ваше життєве кредо?

– Коли я навчався в Камбоджі, у школі мистецтв, мій учитель казав: «Усюди в житті є три шляхи й три правила, яких ти завжди повинен дотримуватися. І тоді тобі відкриється шлях до успіху. Перше – це краса, друге – доброта і третє – істина. Запам'ятай їх». Ці заповіді стали для мене дороговказом.

* * *

Персональна виставка члена Національної спілки художників України Ук Дара Чана триватиме впродовж місяця. Її організатори – громадська організація «Українська Ініціатива», Чернігівський обласний художній музей імені Григорія Галагана, Департамент культури і туризму, національностей та релігій ОДА за підтримки Міністерства інформаційної політики України й Українського інституту національної пам'яті. Виставка картин поєднує українські та кхмерські мотиви, є на ній і цікавий портрет Тараса Шевченка. Очільник ГО «Українська Ініціатива» Юрій Косенко розповів на відкритті виставки про досвід подолання тоталітаризму в Камбоджі. А виступ його заступниці Ольги Тимчишин був присвячений життю і творчості класиків кхмерської літератури.

Спілкувався Сергій ДЗЮБА

Презентація

Скрипка, акварелі та боса розхристана яблуня

«Дівча співало в церковнім хорі». Був за дореволюційних часів такий знаменитий вірш. А от на веранді, що теж стала доволі відомою в ті часи на рубежі срібного дев'ятнадцятого і свинцевого двадцятого століть завдяки «п'ятницям» українського та й світового класика літератури, тендітно грала скрипка в руках зовсім юної дівчинки, яка надзвичайно по-дорослому виструнчувала ноти Чайковського – «Пори року»…

Це була одна з цікавинок презентації книги Валентини Громової «Автобіографія душі», що відбулася в Чернігівському літературно-меморіальному музеї Михайла Коцюбинського.

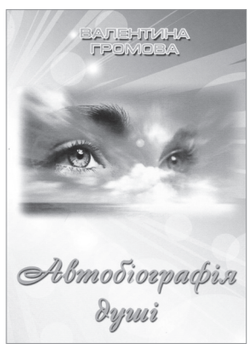

Валентина Громова вражає. Насамперед тим, що багато років приховувала від спраглого читацького загалу (Фейсбук до заліку не личить!) справжнісінькі перлини поезії. Дяка Богові, вони таки оприлюднені у згаданій збірці.

Єдине, що в ній не зовсім доречне, а може, навіть штучне, – сама назва. Яка, Господи, «Автобіографія…»? Та це ж самовиверження, самозаймання, самопожертва душі – і аж ніяк не оте іншомовне слово.

Та коли вже зайшло про Слово, то зауважимо, що з античних часів це була насамперед поезія.

У ході обговорення талановитої книги виникла невеличка полеміка між вельмишановною завідувачкою кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» ім. Т. Г. Шевченка Оленою Мамчич та автором цих рядків. Науковець стверджувала, що поезія – це образ і рима. Я вголос заперечив, що головне криється в образі й думці, а рими – це, власне, щось на кшталт цвяхів, якими фіксують певну мовну конструкцію. До речі, в часи Київської Русі-України були майстри, котрі зводили храми без жодної залізяки. Доволі невимушено ставилися до тонкощів римування Тарас Шевченко, Павло Тичина, а коли взяти «Автобіографію…» Валентини Громової, то й тут бачимо вільне, розкуте відчуття розмірів чи там словесних докінчень.

Одначе пані Олена навела майже беззаперечний аргумент – у художньому образі може критися, хай завуальовано, але глибока думка! Процитувала на підтвердження дещо з Сергія Єсеніна. І змусила мене глибоко замислитися та, власне, визнати її правоту.

Коли перейти до краю суті, то про вірші моєї давньої колеги в царині друкованого слова (з'ясувалося в ході презентації, що вона вступала до Спілки журналістів України в 1985 році, а я – у 1981-му) скажу коротко і ясно. Її творчість є втіленням жіночності. Акварельні, найніжніші відтінки, які осягаються глибокими сприйняттями навколишнього світу, відчутими крізь призму опанованого часу.

Цитувати Валентину Громову можна нескінченно. Не втримаюся від спокуси навести декілька зовсім коротеньких віршів.

«І плетуть павуки смуток. Гасне день. Нітелень. У сутінках».

«І чорний, мов погорілець, листок на березовій гілці. Згоріла осінь дотла. Була, а чи не була?»

Проте остаточно мене переконав у дискусії про співвідношення образу-думки-рими простенький катрен.

«Відлетіли на південь далекий
Довгоногі мої лелеки.
На розхристаній босій яблуні
Червоніє останнє яблуко»…

Ростислав МУСІЄНКО, член Національних спілок письменників та журналістів України